

Může vypadat, jak se jí zlíbí
Dostane každého muže, který se jí líbí.
A přesto není šťastná...

SUKUBA 1 TRÁPENÍ

AUTORKA BESTSELLERU VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

SUKUBA I

TRÁPENÍ

RICHELLE MEAD

2011

Copyright © 2009 by Richelle Mead
Translation © 2011 by Katrin Chýlová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být elektronicky reprodukována či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS BLUES,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2009,
přeložila Katrin Chýlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Obrazová předloha obálky: Gene Molica
Grafické zpracování obálky: Marek Šebesta
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2011

ISBN 978-80-7303-609-6

Pro mé skvělé rodiče Richarda a Brendu.

*Poté, co jste mě celé dětství zásobovali knihami o mytologii
a romantickými příběhy, jste museli tušit, že jednou přijde tohle.*

PODĚKOVÁNÍ

Především musím poděkovat všem přátelům a rodině, kteří mě nepřestali mít rádi a podporovali mě během mých spisovatelských dobrodružství. Konkrétně – tato kniha by nikdy nebyla napsána, nebýt mého manžela Michaela. Vzhledem k tomu, jak často jsme doma mluvili o Georgině a jejích neurózách, klidně jsi mohl být ženatý i s ní. Miluju tě.

Můj vděk putuje také k Richellinu fanklubu: Michaelovi, Davidovi, Christině a Marcee. Trpělivě jste přijímali každou stránku, kterou jsem vám strčila, a smířeně jste vtipkovali o mých požadavcích na okamžité reakce. Vaše nadšení a povzbuzování mi dodávaly chuť pokračovat. Nedělejte si starosti – *Harbinger* se jednou dočká, že mu vyjde kniha. Opravdu. Myslím to vážně.

Nakonec chci poděkovat všem lidem z vydavatelství, kteří mi pomáhali: Kate McKeanové, Jimovi McCarthymu a Johnovi Sconamigliovi. Moc vám děkuju, že jste mě vedli a radili mi.

1

PODLE STATISTIK většina smrtelníků prodá svou duši kvůli jednomu z těchto pěti důvodů: sex, peníze, moc, pomsta a láska. V tomto pořadí.

Předpokládám tedy, že mě měli znovu ujistit, že jsem tu proto, abych pomáhala s číslem jedna. Jenže mně se celá ta situace příčila. A když to říkám já, tak to už opravdu něco znamená.

Možná už se jen nedokážu vcítit do lidí, pomyslela jsem si. *Už je to tak dávno. Když jsem byla ještě panna, lidé si pořád mysleli, že dívku může přivést do jiného stavu i labuť.*

Vedle mě stál rozložitý Hugh a trpělivě čekal, až mě přejdou zábrany. S rukama v kapsách upnutých khaki kalhot se opíral o svůj lexus. „Nechápu, proč z toho děláš takovou vědu. Vždyť to děláš pořád.“

To nebyla tak docela pravda, ale oba jsme dobře věděli, jak to myslí. Ignorovala jsem ho a namísto toho jsem si začala okatě prohlížet okolí. Ne že by mi to zvedlo náladu. Předměstí mi vždýcky připadala depresivní. Stejně domky. Dokonalé trávníky. Až moc aut SUV. Někde v dálce ve tmě nepřestával štěkat pes.

„*Tohle* nedělám,“ prohlásila jsem nakonec. „I já mám svoje meze.“

Hugh si odfrkl, čímž vyjádřil, co si o mých mezích myslí.

„Dobře, tak jestli se budeš cítit líp, neuvažuj o tom jako o ztracení. Ber to jako charitu.“

„Jako charitu?“

„Jasně.“

Přestože to byla netypická situace, s obchodnickou zdatností vytáhl svůj kapesní počítač. To by mě už nemělo překvapovat. Hugh je profesionální skřet a umí mistrně nalákat smrtelníky, aby prodali svou duši. Je takový expert na smlouvy a kličky v zákonech, že by mu mohl kterýkoli právník závidět.

Taky je to můj kamarád. Tak trochu to dodává nový význam pořekadlu, že vrána k vráně sedá...

„Podívej se na fakta,“ pokračoval. „Martin Miller. Muž, samozřejmě. Běloch. Nepraktikující luterán. Pracuje v obchodě se hrami v nákupním centru. Bydlí tady ve sklepě, v domě svých rodičů.“

„Ježíši!“

„Já ti to říkal.“

„Charita nebo ne, stejně mi to připadá dost... extrémní. Kolik že mu je?“

„Třicet čtyři.“

„A jéje.“

„Přesně tak. Kdybys byla takhle stará a nikoho neměla, taky bys přistoupila k zoufalým činům.“ Podíval se na hodinky. „Tak uděláš to, nebo ne?“

Bezpochyby jsem Hughu zdržovala od rande s nějakou sexy ženou, která bude nejspíš o polovic mladší než on – a tím samozřejmě myslím věk, na který Hugh vypadá. Ve skutečnosti už je tu tak století.

Odložila jsem si kabelku na zem a varovně na něj pohlédla. „Mám to u tebe.“

„Ano,“ potvrdil. Tohle naštěstí nebyla moje obvyklá práce. Normálně na podobné věci používal najaté síly, ale dneska v noci asi nikoho nesehnal. Nedovedla jsem si ostatně představit, koho by k něčemu takovému přemluvil.

Vykročila jsem k domu, ale zarazil mě. „Georgino?“

„Jo?“

„Je tu... ještě jedna věc...“

Otočila jsem se. Tón jeho hlasu se mi vůbec nelíbil. „Ano?“

„On má, ehm, zvláštní požadavek.“

Povytáhla jsem obočí a čekala, až mi prozradí víc.

„Víš, on je celý žhavý do těchhle záležitostí s, ehm, zlem. Usoudil, že když prodá svou duši ďáblu, měl by přijít o panictví s nějakou... já nevím, démonkou nebo něčím takovým.“

Přisáhám, že v tom momentě i ten pes přestal štekat. „To si děláš srandu.“

Hugh neodpověděl.

„Nejsem... ne. V žádném případě nebudu...“

„No tak, Georgino. O nic nejde. Květiny. Kouř a zrcadla. Prosím. Uděláš to pro mě?“ přemlouval mě rafinovaně. Těžko odolat. Jak už jsem řekla, svou práci dělal výborně. „Vážně jsem v zoufalé situaci... Když mi s tím pomůžeš, bude to pro mě hodně znamenat...“

Zaúpěla jsem. Nedokázala jsem ho odmítnout, když nasadil v široké tváři tak úpěnlivý výraz. „Jestli se o tom někdo dozví...“

„Mlčím jako hrob.“ Dokonce si přitiskl prst na rty.

Rezignovaně jsem se sehnula a rozepnula si pásky na botách.

„Co to děláš?“ podivil se.

„Tyhle jsou moje oblíbené, od Bruna Maglise. Nechci o ně přijít, až se proměním.“

„Jo, ale... pak si je přece můžeš zase vyčarovat zpátky.“

„Už nebudou stejné.“

„Budou. Můžeš si je udělat, jaké jen budeš chtít. Tohle je vyložený nesmysl.“

„Hele,“ obořila jsem se na něj, „chceš tady stát a dohadovat se o botách, nebo chceš, abych šla udělat z toho tvého panice muže?“

Hugh sklapnul a ukázal směrem k domu.

Vydala jsem se tam po trávě, která mi lechtala bosá chodidla. Dveře na zadní terase, které vedly do sklepa, byly otevřené, přesně jak Hugh slíbil. Vešla jsem do spícího domu a jenom doufala, že nemají psa. Matně jsem uvažovala, jak jsem se mohla takhle snížit. Když se moje oči přizpůsobily temnotě, začala jsem rozeznávat útulný středostavovský pokoj. Byla tam pohovka, televize, knihovna. Po levé straně se nacházelo schodiště a po pravé chodba.

Vydala jsem se chodbou a cestou jsem pozměnila svůj vzhled. Ten pocit už mi byl důvěrně známý, stal se mou druhou přirozeností. Ani jsem se nemusela vidět a věděla jsem, co se se mnou děje. Moje malá postava se trochu protáhla do výšky. Štíhlá jsem zůstala pořád, jen možná o trochu víc. Pleť jsem měla bílou jako smrtka, po lehkém opálení nezbylo ani stopy. Vlasy, které mi sahaly do půli zad, jsem si nechala stejně dlouhé, jen jsem si je změnila na uhlově černé a namísto svých vln jsem si je narovнала. Moje ňadra – podle všech měřítek dokonalá – se ještě zvětšila,

takže mohla směle soupeřit s těmi, jaká mají hrdinky komiksů. Tenhle chlap jistě beztak na komiksech vyrůstal.

A moje oblečení... Pestrobarevné kalhoty a blůzu jsem odstranila. Na nohou se mi objevily vysoké černé kožené boty, k nimž se dokonale hodil černý top a sukně, ve které bych se rozhodně nemohla předklonit. Můj zjev doplňovala ještě špičatá křídla, rohy a bič.

„Panebože,“ zamumlala jsem, když jsem se náhodou zahlédla v malém ozdobném zrcadle. Doufám, že se tohle žádný z místních démonů nikdy nedozví. Měli vytríbený vkus.

Odvrátila jsem se od zrcadla a zadívala se chodbou ke svému cíli. Byly to zavřené dveře se žlutou cedulí s nápisem *MEN AT WORK*. Připadalo mi, že zevnitř slyším tlumené zvuky z nějaké videohry. Pípání ale utichlo v momentě, kdy jsem zaklepala na dveře.

Po chvíli se otevřely a stál v nich asi sto sedmdesát centimetrů vysoký muž se špinavě blond vlasy po ramena, které mu vepředu už řídly. Zpod trička jako pro Homera Simpsona mu vykukovalo velké chlupaté břicho. V ruce svíral balíček chipsů.

Jakmile mě spatřil, chipsy upustil.

„Martin Miller?“

„A-ano,“ vykoktal.

Práskla jsem bičem. „Jsi připraven si se mnou zahrát?“

Přesně o šest minut později jsem dům Millerových opustila. Ve čtyřiatřiceti už člověk zjevně nemá dost energie.

„Teda, to byla rychlovka,“ poznamenal Hugh, sotva mě uviděl, jak se k němu blíží přes zahradu. Zase se opíral o auto a kouřil.

„Nejsem žádná měkkota. Máš ještě?“

Zazubil se a podal mi svou cigaretu, abych ji dokouřila.

„Urazilo by tě, kdybych ti řekl, že mě ta tvoje křídla vzrušují?“

Popotáhla jsem z cigarety a podívala se na něj přimhouřenýma očima. Rychle jsem se ujistila, že poblíž není nikdo jiný, a změnila jsem svůj zevnějšek zase do původní podoby.

„Za tohle mi hodně dlužíš,“ připomněla jsem mu a obula si boty.

„Já vím. Někdo by ale samozřejmě mohl namítnout, že naopak ty dlužíš mně. Tímhle jsi získala spoustu energie. Lepší, než na jakou jsi zvyklá.“

To jsem nemohla popřít, ale přesto mi z toho moc dobře nebylo. Chudák Martin. Odsoudit svou duši k věčnému zatracení je strašlivá cena za pouhých šest minut.

„Nechtěla by sis dát drink?“ nabídl Hugh.

„Ne, už je moc pozdě. Jdu domů. Chci si čist.“

„Aha, samozřejmě. Kdy nastane tvůj velký den?“

„Zítřka,“ odpověděla jsem.

Zachechtal se nad tím, jak zbožňuju svůj idol. „A to přitom píše jenom romány pro širokou veřejnost. Není to žádný Nietzsche nebo Thoreau.“

„Hele, vynikající spisovatel nemusí být filozof. A já to vím, během všech těch let už jsem jich pár viděla.“

Hugh jen zavrčel nad mým povzneseným chováním a výsměšně se mi poklonil. „Dámy bych se na její věk nikdy nevyptával.“

Spěšně jsem ho políbila na tvář a vydala se o dva bloky dál, kde jsem měla zaparkované auto. Když jsem ho odemykala, pocítila jsem hřejivý chvějivý pocit, který naznačoval, že poblíž je další nesmrtelná bytost. *Vampýr*, uvědomila jsem si jen zlomek vteřiny předtím, než se vynořil vedle mě. Zatraceně, jsou tak rychlí.

„Georgino, moje krásná sladká sukubo, moje bohyně rozkoše,“ zapěl a dramaticky si přitiskl ruku na srdce.

Výborně. Přesně to teď potřebuju. Duane je jednou z nejnepríjemnějších nesmrtelných bytostí, které jsem kdy potkala. Blond vlasy nosil nakrátko, téměř až dohola, a jako vždy stavěl na odiv svůj příšerný vkus, který se projevoval jak volbou oblečení, tak deodorantu.

„Běž pryč, Duane. Nemám se s tebou o čem bavit.“

„Ale no tak,“ broukl a natáhl ruku ke dveřím od auta, které jsem se právě snažila otevřít. „Tentokrát si ani ty nemůžeš hrát na stydlivku. Podívej se na sebe. Vždyť celá záříš. Mělas dobrý lov, co?“

Zamračila jsem se při nárazce na Martinovu životní energii, která mě musela stále obklopovat. Tvrdošíjně jsem se dál pokoušela otevřít dveře, přestože mi v tom Duane bránil. Bez úspěchu.

„Vypadá to, že ten chlap bude pár dní mimo,“ dodal vampýr a zadíval se na mě pozorněji. „Ať už to byl kdokoli, určitě si tu jízdu užil – jednak jízdu s tebou a pak jízdu do pekla.“ Líně se na

mě usmál a jenom nepatrně odhalil své špičaté zuby. „Musel ti jít ohromně k duhu, když teď vypadáš tak sexy. Co se stalo? Myslel jsem, že šoustáš jenom se spodinou. S největšími kretény.“

„Změna politiky. Nechtěla jsem ti dodávat falešné naděje.“

Potřásl hlavou, jako že to oceňuje. „Georgino, ty a tvoje duchaplnost nikdy nezklamete. Ale potkal jsem už spoustu děvek, které umějí použít pusu buď k tomu, aby v práci pokračovaly, nebo s ní skončily.“

„Puť ty dveře,“ vyštěkla jsem a zataáhla za ně silněji.

„Kam tak spěcháš? Mám právo vědět, co jste tady s tím skřetem dělali. Tahle východní část města je moje.“

„My nepodléháme tvým pravidlům, což dobře víš.“

„Přesto ale obyčejná slušnost velí, že pokud jsi v sousedství – v tomto případě doslova –, měla bys aspoň pozdravit. A navíc, proč si *my dva* někdy nevyjdeme? Dlužíš mi to. S těmi druhými srábkami už jsi strávila dost času.“

Ti srápci, na něž narážel, byli moji kamarádi a jediní slušní vampýři, které znám. Většina vampýrů – jako Duane – je arogantních, neumějí se chovat a jsou posedlí svým teritoriem. Mezi nimi a smrtelníky, které jsem poznala, v tomhle ohledu žádný rozdíl není.

„Jestli mě nepustíš, poznáš úplně novou definici ‚obyčejné slušnosti‘.“

No dobře, byla to hloupá hláška jako z akčního filmu, ale v tu chvíli mě nic lepšího nenapadlo. Snažila jsem se mluvit co nejzlověstnějším tónem, ale moje chvástání bylo jen hrané a on to dobře věděl. Sukuby jsou obdařeny charismatem a schopností měnit podobu, vampýři zase nadlidskou silou a rychlostí. To znamená, že jeden z nás líp zapadne na večírek, zatímco ten druhý dokáže někomu zlomit zápěstí jen pouhým potřesením rukou.

„Ty mi vyhrožuješ?“ Hravě mi přejel rukou po tváři. Při tom doteku se mi odporem zježily chloupky vzadu na krku. Ucukla jsem. „To je rozkošné. A svým způsobem i vzrušující. Vlastně se mi líbí, když útočíš. Možná, že kdyby ses chovala jako hodná holka – *au!* Ty malá děvko!“

Jelikož měl zaměstnané obě ruce, využila jsem příležitosti. Rychle jsem změnila podobu a na pravé ruce se mi objevily osmi-

centimetrové drápy. Švihla jsem rukou a škrábala ho po tváři. Měl hrozně rychlé reflexy, takže jsem mu moc neublížila. Ale když mě chytil za zápěstí a přimáčkl mi ruku k autu, všimla jsem si, že mu z drápanců teče krev.

„Copak? Není to pro tebe dost velký útok?“ vypravila jsem ze sebe, přestože mě jeho stisk dost bolel. Další hláška z filmu.

„Rozkošná Georgina. Velice rozkošná. Uvidíme, jak rozkošná budeš, až...“

Temnotu noci prozářily reflektory auta, které vyjelo zpoza vedlejšího bloku a mířilo k nám. V té vteřině jsem zaznamenala Duaneův nerozhodný výraz. Řidič naší roztržku bezpochyby viděl. Duane by mohl smrtelníka, který by se mezi nás míchal, snadno zabít – vždyť to dělal běžně, aby přežil –, ale kdyby to zabití souviselo s tím, že mě obtěžoval, před našimi nadřizenými by to nevypadalo dobře. Dokonce i takový idiot jako Duane by si to rozmyslel, protože by mu to nestálo za ty administrativní peripetie.

„Ještě jsme neskončili,“ zasyčel a pustil mi zápěstí.

„Já myslím, že ano.“ Hned jsem byla statečnější, když byla záchrana na obzoru. „Až se ke mně přiblížíš příště, bude to na posledý.“

„Třesu se hrůzou,“ uchechtl se. Ve tmě blýskl očima a vzápětí se vytratil do noci právě v momentě, kdy nás projíždějící auto míjelo. Děkovala jsem Bohu za to, že toho řidiče dnes v noci popadla chuť na zmrzlinu nebo na sexuální dobrodružství, nebo z jakého důvodu se vydal ven.

Už jsem nemarnila čas, nasedla do auta a nedočkavě vyjela k městu. Snažila jsem se ignorovat, že se mi na volantu třesou ruce. Pravdou však bylo, že mě Duane vyděsil. Už mnohokrát jsem ho v minulosti setřela, ale vždycky to bylo v přítomnosti mých nesmrtelných přátel. Když jsem se s ním teď střetla sama na setmělé ulici, bylo to něco docela jiného, zejména když moje výhrůžky byly plané.

Nesnáším násilí v jakékoli formě. Nejspíš je to tím, že jsem prožila období dějin plná krutosti a brutality, kterou by moderní člověk vůbec nepochopil. Lidé rádi říkají, že žijeme v násilnické době, jenže nemají ani ponětí, o čem to vlastně mluví. Pravda,

jistá století řešila ten problém uspokojivě: násilníci byli okamžitě kastrováni bez zdoluhavých soudních průtahů a nikdo nebyl propouštěn z vězení „za dobré chování“. Bohužel ti, kdo se zabývají odplatou a ochranou práva, mívají chabou rozlišovací schopnost, a tak přece jen dávám přednost byrokracii moderního soudního systému.

Jak jsem si tak říkala, že ten řidič se možná vydal někam pro zmrzlinu, usnesla jsem se, že menší dezert by mi taky neuškodil. Když jsem se bezpečně vrátila do Seattlu, zastavila jsem se v non-stop obchodě s potravinami, kde jsem objevila zmrzlinu s příchutí tiramisu. Tiramisu a zmrzlina. Genialita smrtelníků mě nikdy nepřestane ohromovat.

Když už jsem chtěla zaplatit, všimla jsem si vystavených květin. Byly laciné a trochu povadlé, ale jakýsi mladý muž se jimi přesto nervózně probíral. Nakonec vybral několik květín v podzimních barvách a odkvačil s nimi. Zamyšleně jsem ho sledovala a trochu jsem žárlila na dívku, kterou jimi obdaruje.

Jak poznamenal Duane, obvykle se krmím na nešťastnících, kvůli kterým se pak nemusím cítit provinile, že jsem jim ublížila nebo je nechala pár dní v bezvědomí. Tenhle typ mužů nikomu nedává květiny a vyhýbá se romantickým gestům. A ti muži, kteří ženám květiny dávají..., těm se zase vyhýbám já. Pro jejich vlastní dobro. To není pro sukubu právě typické, ale teď už jsem byla příliš unavená, než abych se starala o to, zda je to vhodné, či nikoli.

Připadala jsem si smutná a osamělá, a tak jsem si vybrala kytičky rudých karafiátů a zaplatila za ni i za zmrzlinu.

Sotva jsem dorazila domů, zazvonil mi telefon. Odložila jsem nakoupené věci a podívala se na číslo volajícího. *Skryté číslo*.

„Zdravím, můj pane a vládce,“ ohlásila jsem se. „Jak dokonalé zakončení dokonalé noci.“

„Nech si ty svoje poznámky, Georgie. Proč jsi tak vymetla s Duanem?“

„Cože, Jerome?“

„Právě mi volal. Říkal, že ses do něj pořádně navázela.“

„Navázela? Do něj?“ Vzvedmul se ve mně vztek. „To on si začal! Přišel ke mně a...“

„Uhodila jsi ho?“

„Já...“

„Tak uhodila?“

Povzdechla jsem si. Jerome byl arcidémon a patřil v hierarchii k vyššímu zlu Seattlu a navíc byl můj nadřízený. Měl v popisu práce nás všechny řídit, kontrolovat, jestli plníme svoje povinnosti, a vůbec nás usměrňovat. A jako každý líný démon byl raději, když jsme mu přidělávali co nejméně práce. Jeho roztrpčení bylo znát i v telefonu.

„Tak trochu jsem ho opravdu uhodila. Vlastně jsem po něm jen sekla drápy.“

„Chápu. Sekla. A taky jsi mu vyhrožovala?“

„No, ano, pokud chceš slovíčkařit. Jerome, no tak! Je to vampýr. Nemůžu mu pořádně ublížit a ty to dobře víš.“

Arcidémon zaváhal, zjevně se zamýšlel, jak by to dopadlo, kdybychom se do sebe s Duaneem pustili. Asi jsem v té hypotetické bitce prohrála, protože o chvílku později těžce vydechl.

„Ano. Předpokládám. Ale už ho neprovokuj. Mám dost práce i bez vašich dětinských třenic.“

„Odkdy pracuješ?“ Vskutku dětinské.

„Dobrou noc, Georgie. A drž se od Duanea dál.“

Spojení se přerušilo. Démoni si na řečičky nepotrpí.

Zavěsila jsem a cítila se dotčená. Nemohla jsem uvěřit, že to Duane vyžvanil a očernil mě. A co bylo horší – Jerome tomu věřil. Aspoň zezачátku. To se mě pravděpodobně dotklo nejvíc, protože i když svou práci sukuby flákám, u arcidémona jsem se vždycky těšila zvláštnímu postavení. Choval se ke mně s učitelskou shovívavostí a bral mě tak trochu jako svého oblíbeného domácího mazlíčka.

Hledala jsem nějakou útěchu, a tak jsem si vzala zmrzlinu do ložnice a převlékla se do plandavé noční košile. Moje kočka Aubrey, která až dosud spala v nohách mé postele, se zvedla a protáhla se. Byla bílá, s několika černými flíčky na čele. Na pozdrav na mě zamžourala zelenýma očima.

„Nemůžu si jít lehnout,“ oznámila jsem jí a potlačila zívnutí.
„Nejdřív musím číst.“

Schoulila jsem se se zmrzlinou a knihou a znovu si vybavila, že se zítra na autogramiádě setkám se svým oblíbeným spisovatelem.

lem. Knihy Setha Mortensena mě vždycky oslovovaly a probouzely v mém nitru něco, o čem jsem dřív ani netušila, že to tam vůbec dřímá. Jeho poslední kniha, *Glasgowská dohoda*, sice nemohla zmírnit moje výčitky svědomí z toho, co se stalo s Martinem, aspoň je ale obalila bolavou prázdnotou. Divím se, že smrtelníci, kteří žijí tak krátce, dokážou stvořit tak nádherné věci.

„Když jsem byla smrtelnice, nevytvořila jsem vůbec nic,“ pověděla jsem Aubrey, když jsem přečetla pět stran.

Otírala se o mě a soucitně předla. Naštěstí jsem byla natolik duchapřítomná, že jsem stačila odložit zmrzlinu stranou, než jsem padla do postele a usnula.